

ARGUMENTA CONTRARIA.

Multa, & pulchra sunt à nostris Doctoribus contra conclusiones præactas, excogitata argumenta, qua ut dilucide, & sine legentium fastidio proponantur, & extricentur, tres in classes dividenda duxi. Sit ergo.

Prima Classis Argumentorum.

Argumentum primum: potestas dissentiendi includit decretum collativum auxilij conjugibile cum dissensu: ergo tale decretum est constitutivum illius potestatis. Probatur antecedens: potestas dissentiendi includit omnia prærequisita essentialia immediata ad dissensum; sed tale est decretum conjugibile cum dissensu: ergo illud includit. Probatur minor: quando unice datur decretum connexum cum consensu auxilij collativum, deficitque proinde decretum indifferens, seu conjugibile cum dissensu, vel dantur omnia prærequisita immediata, & essentialia ad dissensum, vel non dantur? Si non dantur omnia: ergo quia unum ex illis est decretum indifferens, quod solum deficit. Si dantur: ergo deficiente eo decreto potest voluntas conjugere auxilium cum dissensu, ac per consequens tale decretum non est requisitum essentialia ex parte dissensus, quod falsum est.

Præmitto primo: quod neque scientia media de dissensu, in qua instatur argumentum, neque decretum collativum auxilij, cum dis-

sensu

sensu compatibile est requisitum essentialia ex parte auxilij, seu ut auxilium existat, nam cum auxilium sit de se indifferens ad consensum, vel dissensum, possitque proinde existere, tum à scientia media de consensu, & à decreto collativo cum consensu connexo; tum à scientia media de dissensu, & à decreto collativo cum eo conjugibili, nullum ex eis decretis essentialiter determinatè requirit, sed aliquod *vagè*; ex parte verò dissensus est requisitum essentialia decretum collativum conjugibile cum ipso, quia sine illo nequit existere, potestque dici prærequisitum *immediatum* ad dissensum, quia respectu auxilij non requiritur.

Præmitto secundo: quod licet decretum compatibile cum dissensu sit ex parte ipsius dissensus requisitum essentialia immediatum, immediatione, scilicet, *in ratione requisiti*, quatenus tale decretum non est requisitum ad aliud medians inter ipsum, & dissensum; nam, ut diximus ad auxilium non requiritur: attamen non est requisitum immediatum immediatione *in ratione præcedentia* ad dissensum, quia sic solum sunt prærequisita immediata ea, quæ immediatè præcedunt, & influunt in dissensum: decretum autem collativum auxilij non influunt in dissensum immediatè, sed solum remotè, & mediatè, quatenus influunt in auxilium.

Hinc ad formam, nego antecedens, ad cuius probationem, distinguo majorem: omnia prærequisita essentialia immediata, immediatione præcisè *in ratione requisiti*, nego; im-

mediatione præcedentiæ, & influxus, concedo: nam ea solum constituunt potentiam proximam; & minorem: tale est in ratione requisiti, concedo; in ratione præcedentiæ, & influxus, nego. Ad dilemma, distinguo primam partem: dantur omnia prærequisita immediata in ratione requisiti, nego; in ratione præcedentiæ, & immediati influxus, concedo. Ad instantiam, distinguo consequens: deficiente, &c. potest voluntas conjungere auxilium cum dissensu faciendo, ut non sit verum, quod deficit decretum indifferens, seu acquirendo illud, concedo; in alio sensu, nego: cum enim decretum indifferens non sit determinatè requisitum ad existentiam auxilij, nec se teneat ex parte potentia proxima; potest hæc illud acquirere.

Argumentum secundum: voluntas per libertatem *A*, ponendo dissensum non potest impedire decretum collativum auxilij connexum cum consensu: ergo illud tollit libertatem. Probatur antecedens: voluntas per libertatem *A*, ponendo dissensum non potest impedire ipsam libertatem *A*: ergo nec decretum. Probatur consequentia: ideo per libertatem *A*, potest voluntas impedire decretum connexum, quia libertas *A* non dependet essentialiter ab eo decreto, cum ab eo non pendeat essentialiter auxilium; sed dissensus non pendet essentialiter à libertate *A*, cum non sit intrinsecè liber juxta meam sententiam: ergo voluntas ponendo dissensum non potest impedire decretum connexum,

xum, si non potest impedire libertatem *A*. Ulterius: si voluntas potest impedire decretum connexum, potest acquirere indifferens; sed non potest acquirere indifferens: ergo neque impedire connexum. Probatur minor: tam prærequisitum dissensus decretum indifferens, quam existentiam voluntatis; sed hanc nequit acquirere: ergo nec illud.

Præmitto ad solutionem: quod voluntas per libertatem *A*, ponendo dissensum potest impedire decretum connexum cum consensu, non præcisè, quia ea libertas non pendet essentialiter ab eo decreto; sed quia ea libertas est potestas ad ponendum aliquid essentialiter cum eo decreto pugnans, scilicet, dissensum. Indè decretum connexum est impedibile à libertate ponente dissensum, quia hæc est potestas ponendi impedimentum decreto, & hoc est impedibile à dissensu, quia hic est decreto oppositus: at verò dissensus licet non pendeat essentialiter à libertate *A*, tamen eam nequit impedire, quia neque dissensus est potestas ponendi aliquid essentialiter pugnans cum ea libertate, neque est aliquid illi libertati oppositum, cum nullus effectus repugnet suæ causæ.

Hinc in forma, nego antecedens, & ad probationem illius, concessio antecedenti, nego consequentiam propter disparitatem datam in præmissis. Ad probationem consequentiæ, distinguo majorem: ideo præcisè, nego: ideo, & quia libertas est potestas proxima ponendi aliquid essentialiter pugnans cum eo decreto, nimirum,

mirum, dissensum, concedo, & minorem; dissensus non pendet essentialiter à libertate A, & vel est potestas ad ponendum aliquid pugnans cum ea libertate, vel est aliquid oppositum illi, nego; & non est, concedo. Ad additum, nego minorem, ad cuius probationem distinguo majorem: tam univoce, nego: tam æquivocè, concedo; quia decretum indifferens requiritur ad dissensum tamquam principium remotum; voluntas verò, ut principium proximum, & nullus effectus potest acquirere suam causam proximam, sicut nec impedire, secus autem remotam.

Argumentum tertium: ponamus Deum independentem à libertate causæ liberæ ponere aliquod ens connexum cum ejus actu, & non pertinens ad potentiam proximam ad illum. Tum sic: tale ens est inimpedibile à potentia libera, cum ponatur independentem à libertate illius; sed si est inimpedibile non manet libertas, juxta principia Societatis: ergo per aliquid connexum cum actu, & non pertinens ad potentiam proximam ad illum tollitur libertas, ac per consequens licet decretum connexum cum consensu non pertineat ad potentiam proximam consentiendi, tamen, quia connexum tollit libertatem. Casus hujus argumenti implicat in terminis, & proinde argumentum in eo fundatum.

Etenim implicat; quod detur potentia proxima indifferens ad actum, ut hic dari argumentum supponit, & quod independentem ab ejus
liber.

libertate ponatur aliquid connexum cum actu illius, nam omne connexum cum actu dependet ab actu tanquam à termino connexionis: ergo etiam dependet ab omni eo, à quo dependet actus: est evidens; sed actus ponitur dependenter à potentia proxima indifferente, seu à libertate: ergo etiam illud connexum debet poni dependenter à libertate. Indè fit, quod quoties ponitur aliquid non pertinens ad potentiam proximam, & connexum cum actu causæ liberæ, illud dependeat ab hac, & sit ab ea impedibile, ut patet in revelatione, & visione Dei. Hinc negatur casus, & argumentum ruit.

Argumentum quartum: impedimentum ab extrinseco positum causæ liberæ tollit ejus libertatem, ut patet in homine victo catenis, qui non est liber ad ambulandum; sed tale impedimentum non pertinet ad potentiam proximam: ergo pariter licet decretum connexum non pertineat ad potentiam proximam, tollit libertatem. Nota: quod dupliciter potest aliquid necessitate ad unum extremum contradictionis, ac proinde tollere libertatem. Primo: *formaliter* quatenus sit quid connexum cum uno extremo proxime influens in illud, & constituens, vel saltem immediatè applicans potentiam proximam, & ita se habet prædeterminatio.

Secundo: *illativè, vel effectivè*, quatenus inducat defectum alicujus constitutivi potentia proxima, & sic se habet impedimentum extrinsecum positum alicui potentia subdita voluntati.

rati, v. g. ambulativa: tale enim impedimentum inducit defectum subjectionis illius potentiae respectu voluntatis, nam eo posito, manet potentia ambulativa, quasi esset potentia extranei subjecti; subiectio autem potentiae externae constituit potentiam proximam liberam ad ejus actus. Hinc distinguo majorem: tollit illius libertatem formaliter, nego; illative & effectivè, concedo, & minorem: non pertinet ad potentiam proximam, & inducit defectum alicujus ad eam pertinentis, concedo; & non inducit, nego, & consequentiam, quia decretum connexum, neque formaliter, neque illative, aut effectivè necessitat voluntatem ad unum.

Argumentum quintum: voluntas non potest impedire decretum connexum unice existens: ergo non manet libera. Probaturs antecedens: voluntas consentiens non potest impedire id, quod existit independenter à voluntate, ut absolutè ponente consensum; sed illud decretum existit independenter à voluntate ut absolutè ponente consensum: ergo non potest illud impedire. Probaturs minor: id, quod necessariò, & per se antecedit ad voluntatem ut absolutè ponentem consensum non existit dependenter à voluntate, ut absolutè ponente consensum; sed illud decretum necessariò, & per se antecedit ad voluntatem ut absolutè ponentem consensum, quia ita antecedit ad ipsum consensum, cum hic necessariò requirat aliquod decretum collativum auxilij, & nullum aliud detur: ergo illud decretum, &c.

Præ-

Præmitto: quod sicut inter finem, & media datur mutua prioritas: alia *physica*, alia *intentionalis*, & *objectiva*, nam finis objectivè intentionaliter præcedit ad media, quæ propter illum ponuntur; & media physicè præcedunt finem, nam causant ejus existentiam: ita inter consensum, & decretum collativum auxilij cum eo connexum, dependensque à scientia media datur mutua prioritas, alia *physica*, & alia *intentionalis determinativa*. Etenim cum consensus absolutus pro casu purificationis hypothesis determinet scientiam mediam de ipso consensu, sitque prior illa objectivè, est etiam intentionaliter objectivè prior respectu illius decreti ab ea scientia media dependentis.

Deinde cum illud decretum causet auxilium à quo causatur consensus, illud decretum præcedit consensum in genere physico: similiter diximus de scientia media, in qua retorquetur argumentum: nam consensus præcedit scientiam mediam in genere objectivo, & determinativo; illa autem præcedit consensum in genere physico, nam constituit libertatem Dei ad conferendum auxilium. Hinc, nego antecedens, ad cuius probationem, distinguo majorem: id, quod existit omnino independenter, concedo; non omninò independenter, nego; & ad probationem minoris, distinguo minorem: antecedit in genere physico ad voluntatem, ut absolutè ponentem consensum, & subsequitur in genere intentionali determinativo, concedo; antecedit ita, ut nullo modo subsequatur, nego.

Sed

Sed contra 1 : atqui in consensu non datur prioritas, seu causalitas determinativa respectu decreti collativi auxilij : ergo nulla est solutio. Probaturs antecedens : in consensu nequit dari causalitas determinativa respectu suæ causæ *mediatæ* ; sed tale decretum est causâ mediata consensus, cum sit causâ auxilij ; consensum immediatè causantis : ergo in consensu non datur, &c. Probaturs major : si in consensu posset dari causalitas determinativa respectu suæ causæ mediatæ, posset etiam dari respectu suæ causæ immediatæ, & proximæ ; sed in consensu nequit dari causalitas determinativa respectu suæ causæ immediatæ, & proximæ, alias posset voluntas per consensum determinare physicam prædeterminationem, & etiam primam gratiam : ergo nequit, &c.

Probaturs major : sicut in effectu nequit dari causalitas physica respectu suæ causæ immediatæ, ita nec respectu suæ causæ mediatæ, quia juxta nos etiam respectu causæ mediatæ repugnat mutua causalitas in eodem genere physico : ergo è contra sicut respectu causæ mediatæ potest dari in effectu causalitas determinativa intentionalis, ita respectu causæ immediatæ, ac per consequens si in consensu possit dari, &c. Probaturs consequentia : ideò in effectu respectu causæ mediatæ potest dari causalitas determinativa, quia hæc est purè intentionalis ; sed etiam esset purè intentionalis respectu causæ immediatæ : ergo respectu hujus potest etiam dari.

Ad

Ad solutionem hujus difficilis instantiæ, præmitto primo : quod libertas ad aliquod extremum, vel potest esse, ut existat *simpliciter*, & non existat tale extremum, talisque libertas datur in voluntate respectu consensus ; vel potest esse ut extremum existat, *vel ex hac determinatione, vel ex alia*, talisque libertas dabitur in voluntate ; quando tale extremum independenter ab actu voluntatis simpliciter existet ; quod autem existat ex hac determinatione, vel ex illa, à voluntate dependet : v. g. quod simpliciter existat causâ immediata consensus, scilicet, auxilium ; non dependet à voluntate : ab illa tamen dependet quod existat, vel ex scientia media de efficacia, si voluntas illud faciat efficax ; vel ex scientia media de inefficacia, si faciat inefficax.

Atque in hoc sensu potest voluntas per consensum determinare, seu melius acquirere causam remotam, & mediatam ipsius consensus, nimirum, decretum gratiæ, quatenus determinans scientiam mediam de consensu constituit libertatem Dei ad gratiam conferendam, Deumque movet, ut decernat auxilium, quia efficax, seu per decretum connexum cum consensu, quod si voluntas, supposito auxilio, dissentiat, acquireret aliam causam auxilij, nimirum, decretum componibile cum dissensu : unde licet voluntas per consensum non possit facere, ut existat, vel non existat auxilium, tamen potest facere, ut existat ex hoc decreto, seu determinatione, *vel ex illa* : in hoc igitur sensu potest

VO-

voluntas determinare, seu acquirere primam gratiam, seu primum auxilium, faciendo, scilicet, non quod simpliciter existat, sed quod auxilium hic, & nunc collatum per hoc decretum, non fuerit collatum per hoc, sed per aliud.

Præmitto secundo: quod, ut dixi, consensus nequit determinare primam gratiam *per modum meriti*, quia hæc cum sit principium meriti, nequit cadere sub meritum, sed solum *per modum finis*, ut ait Divus Thomas 1. part. quæst. 23. art. 5. ad primum, ibi: *Dicendum, quod bonus usus gratia prescitus non est ratio collationis gratia, nisi secundum rationem causa finalis*, quatenus bonitas consensus prævisa movet Deum ad ponendum auxilium, ut illam obtineat; vel etiam *per modum conditionis*, quatenus Deus non conferat auxilium, nisi prævideat voluntatem sub eò consensuram: attamen in nullo sensu potest voluntas determinare, seu acquirere physicam prædeterminationem, non quia hæc est causa immediata consensus, sed quia ut eam liberè determinaret, deberet tota ejus potentia proxima esse totaliter indifferens ad consensum, vel dissensum, qualiter non est posita ut causa immediata prædeterminatione.

Hinc ad instantiam in forma, nego minorem cum majori probationis, ad cujus probationem, distinguo minorem: nequit dari causalitas determinativa, vi cujus determinaret suam causam immediatam ad simpliciter existendum, concedo; ad existendum secundum quid, seu ex hac, vel illa determinatione, nego. Ad
pro-

probationem minoris, nego primam partem, propter dicta in secundo præmissis, & distinguo secundam: posset determinare primam gratiam ad simpliciter existendum, nego; ad existendum secundum quid, subdistinguo: per modum meriti, nego; causæ finalis, vel conditionis, concedo, & probationem minoris modo dicto. Nec obstat, quod sic homo per peccatum posset acquirere primam gratiam, cum posset acquirere decretum gratuitum gratiæ compatibile cum dissensu, seu peccato, quod decretum est causa immediata gratiæ. Nam hoc solum significat, quod supposito auxilio collato per decretum connexum, posset hoc impedire, & acquirere aliud per quod esset positum: & quod hoc homo possit facere, supposita gratia, non est posse acquirere simpliciter gratiam, cum ista, non determinatè, sed vagè requiratur hoc, vel illud decretum, ut causam immediatam sui.

Contra secundo: qui potest liberè determinare existentiam alicujus extremi, potest etiam liberè determinare ejus carentiam, nam libertas est ad contradictionis extrema; sed voluntas per nos potest liberè determinare existentiam auxiliij, determinatione remota, acquirendo, scilicet, decretum compatibile: ergo potest liberè determinare carentiam auxiliij, ac per consequens illud impedire per suum exercitium, quod quidem repugnat: cum nullus effectus possit impedire suam causam proximam. Præmitto primo: quod quando libertas respectu alicujus extremi est ut illud simpliciter existat, vel non existat,

existat, tum qui potest liberè determinare existentiam extremi, potest etiam carentiam illius, cum extrema contradictionis, inter quæ tunc versatur libertas sint simpliciter existere, vel simpliciter non existere.

At quando libertas non est, ut extremum simpliciter existat, vel non existat, sed præcisè ut existat, vel per hanc determinationem, vel per illam, tunc qui potest liberè determinare existentiam extremi, non potest liberè determinare ejus carentiam, seu impedire extremum, sed solum potest liberè determinare carentiam determinationis *A*, acquirendo determinationem *B*, vel è contra; quia extrema contradictionis, inter quæ versatur tunc libertas, præcisè sunt determinatio *A*, vel ejus carentia, aut determinatio *B*, vel carentia illius. Exemplum fit; si Deus me prædeterminaret ad amorem, relinqueret tamen mihi libertatem ut illum ponerem, vel per actionem *A*, vel per *B*; tunc licet ego liberè determinarem existentiam amoris, quatenus determinarem ut existeret per actionem *A*; tamen non possem liberè determinare carentiam amoris, sed præcisè carentiam actionis *A*, ponendo actionem *B*.

Pariter igitur, quantumvis in manu voluntatis non sit, quod vocetur, seu quod habeat auxilium; cum tamen ab ea possit dependere, quod auxilium existat, vel per decretum *A*, vel per *B*, potest ea liberè determinare existentiam auxilij, quatenus acquirat decretum *B*, per quod existat, quin possit determinare carentiam illius, seu

seu illud impedire. Præmitto secundo: quod potestas, quam habet voluntas determinandi auxilium, modo dicto, solum est potestas illud determinandi quasi physicè remotè; non verò est potestas determinandi auxilium moraliter imputativè, quia voluntati non tribuitur, quod absolutè existat, auxilium, sed soli Deo, qui adhuc posita scientia media, potest illud conferre, vel non.

Hinc in forma, distinguo majorem: qui potest liberè determinare existentiam alicujus extremi, potest etiam liberè determinare ejus carentiam, si libertas versetur inter existere simpliciter extremum, vel simpliciter non existere, concedo; si solum versetur inter existere per determinationem *A*, vel per *B*, nego, & concedo probationem, juxta explicationem primi præmissi, & distinguo minorem: voluntas potest liberè determinare existentiam auxilij, libertate versante inter existere simpliciter auxilium, vel non existere, nego; inter existere per decretum *A*, vel per *B*, subdistinguo: potest liberè determinare quasi physicè remotè, concedo; moraliter imputativè, nego, & consequentiam. Vide diff. 3. lect. 3. instantiam ad primum argumentum, quæ hic etiam opponitur.

Argumentum sextum: auxilium ut causativum consensus claudit decretum, à quo dependet; sed voluntas per dissensum nequit impedire auxilium ut causativum consensus: ergo voluntas per dissensum nequit impedire auxilium ut claudens decretum, à quo dependet; atqui hic,

& nunc dependet à decreto connexo cum consensu : ergo voluntas per dissensum nequit impedire hoc decretum. Probatur prius major : auxilium ut causativum consensus causat consensum ; sed auxilium causat consensum ut dependens ab hoc decreto : ergo auxilium , ut causativum consensus claudit hoc decretum. Probatur minor : auxilium causat consensum ut existens à parte rei , & dependens ab omnibus suis causis ; sed hoc decretum est causa immediata auxilij : ergo auxilium causat consensum , ut dependens ab hoc decreto. Probatur jam minor primi syllogismi : voluntas per dissensum nequit impedire aliquod constitutivum libertatis ad consensum , & dissensum : ergo voluntas per dissensum , &c. Præmitto primo : quod auxilium dupliciter potest dici dependere à sua causa , primo , *formaliter* , & *dependentia extrinseca* quatenus dicit à causa actualem dependentiam. Secundo *radicaliter* & *dependentia intrinseca* , quatenus per suam entitatem exigit dependentiam actualem , & extrinsecam à sua causa.

Igitur auxilium dependet formaliter , & extrinsecè ab hoc decreto , à quo hic , & nunc causatur : at radicaliter , & intrinsecè non pendet ab eo decreto , quia per suam entitatem non exigit determinatè illud , sed tantum vagè petit , vel illud , vel aliud , cum per quodlibet sufficienter existat. Præmitto secundo : quod auxilium non causat consensum ut dependens formaliter , & extrinsecè à sua causa , seu decreto , quia dependentia formalis , seu extrin-

seca

seca auxilij à sua causa non se tenet in signo influxus auxilij , quod est signum libertatis creatæ , sed in signo priori ad existentiam auxilij , ac proinde ad ejus influxum.

Solum ergo causat consensum ut dependens radicaliter , & intrinsecè à sua causa , quia consensum causat per suam entitatem specificativè sumptam , quæ entitas auxilij est dependentia radicalis , & intrinseca ab aliquo decreto , à quo pro signo indifferentiæ seu libertatis præscinditur. Hinc in forma , nego majorem , ad cujus probationem , distinguo minorem : causat consensum ut dependens formaliter ab hoc decreto , nego ; radicaliter , subdistinguo : ab hoc determinatè , nego ; vagè , ab hoc , vel illo , concedo. Ad probationem minoris , distinguo majorem : ut dependens formaliter extrinsecè ab omnibus suis causis , nego ; ut dependens radicaliter intrinsecè , concedo.

Secunda Classis Argumentorum.

Argumentum primum : voluntas potest acquirere carentiam decreti connexi , illud impediendo : ergo carentia decreti connexi est libera voluntati ; sed non est libera voluntati : ergo non potest eam acquirere , ac per consequens nec impedire decretum connexum. Probatur minor subsumpta : si carentia decreti connexi esset libera voluntati , existentia talis decreti esset voluntati libera : sicut quia est illi libera carentia

Q ;

amo-